

deník
alchymistky
AMY ALWARD

DENÍK ALCHYMISTKY

Amy Alward

TALPRESS

Copyright © 2015 by Amy Alward Ltd.

Translation © 2016 by Ondřej Duha

Cover © 2016 by Jana Šouflová

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část této knihy není dovoleno použít
nebo jakýmkoliv způsobem reprodukovat a šířit
bez souhlasu nakladatele.

ISBN 978-80-7197-613-4

*Pro Juliet,
která má magickou schopnost
převádět myšlenky v realitu.*

KAPITOLA JEDNA

Princezna Evelyn

Na místě, kde se hrot nože přitiskl ke špičce jejího prstu, vykvetla drobná kapka krve. Podržela ho nad okrajem skleněné fióly a dívala se, jak kapička padá a tekutina ve fióle se okamžitě barví na tmavou, inkoustově modrou barvu.

Zvláštní.

Vždycky očekávala, že elixír lásky bude červený, ne modrý.

KAPITOLA DVĚ

Samantha

Vrstva prachu na zaobleném povrchu zavařovací sklenice je tak silná, že není vidět ani náznak etikety. Rychle ji otřu okrajem rukávu, než si vzpomenu na mamčinu přísné varování, abych si nezničila oblečení do obchodu. Raději popadnu hadr, který jsem si toho rána strčila do kapsy džínů. Další usilovné otírání odkryje dědekův protáhlý rukopis, úhledný a přesný až na místa, kde se inkoust vsákl do prasklin jako prsty natahující se lněným pergamenem.

Berd du Merlyn

„No páni.“ Ta slova mi vyklouznou z úst a po zádech mi vzrušením přeběhne mráz. Musím postavit sklenici zpátky na polici a několikrát se zhluboka nadechnout, abych se uklidnila, než budu pokračovat.

„Co jsi našla?“ Moje nejlepší kamarádka Anita na mě pohlédne ze svého vyvýšeného místa o několik regálů dál.

Obě balancujeme na žebřících tři patra a třicet šest polic vysoko. Máme dohodu. Anita mi pomůže s mým obrov-

ským, úmorným úkolem provést inventuru zásob rodinného krámu, které tvoří tisíce přísad a směsí, lektvarů, bylin a podobně. Já s ní na oplátku půjdu sledovat koncert u příležitosti princezniných osmnáctých narozenin na jedné z těch velkých obrazovek na hradě, přestože skřípu zuby při sebe-menší zmínce o jejím životě. Pro jistotu jsem si tajně přibalila do batůžku knížku.

Usmívám se od ucha k uchu a Anita táhne svůj žebřík ke mně. Kolejnice jsou staré a ucpané prachem a ani olej, kterým jsem promazala kolečka, nepomohl, aby se pohyboval hladce.

Otočím sklenici etiketou k ní. Tiše hvízdne. „Myslíš, že je to pravé?“

„Kdo ví,“ řeknu. Bušící srdce mě prozradí. Pokaždé když prohledávám police, mám pocit, jako bych se nořila hlouběji a hlouběji do zapomenuté jeskyně s poklady, kde jednoho dne najdu něco úžasného. Tohle by mohlo být ono. „V časopisu *Příroda a elixíry* jsem četla o jedné rostlině známé jako Čarodějův vous. Tohle by mohl být starý název pro totéž.“ V hlavě mi automaticky vyskakují použití pro Čarodějův vous: *Klíčová přísada v elixíru proti šoku, který funguje jako slabý čaj, který se vaří před sdělením špatné zprávy.* To je poměrně obvyklá přísada a nebyl by to nijak vzrušující nález.

Kdyby se však ukázalo, že je to skutečný Merlinův vous – z brady toho muže osobně... no, náhle vím, jak bychom zaplatili opravu té díry ve střeše, kterou jsem našla včera (tím nejhorším způsobem, díky mokré hlavě) a je teď dočasně přelepená lepicí páskou.

Obtočím prsty okolo víčka a vši silou zaberu. Víčko chvíl-

ku vzdoruje a pak odskočí ze sklenice následované oblakem prachu, který mi pšoukne přímo do obličeje.

Záchvat kašle a divoké mávání rukama prach rozptýlí a já posmutním.

Sklenice je prázdná.

Anita mě poplácá po paži. „Další položka na seznam pro Kirsty?“

„Vypadá to tak.“ Povzdechnu si, pak vezmu do ruky pero zastrčené za uchem a připíšu „Čarodějův vous“ na svůj seznam chybějících věcí, které nám má obstarat Kirsty, naše hledačka. A vypadá to, že budu muset najít jiný způsob, jak opravit tu díru ve střeše.

Někdy, když jsem sentimentální, myslím na všechny ty generace Kemiů, které stály na těchto příčlích, na to, kolik velkých alchymistů se rozhlíželo po těchto policích.

Ale pak mě dožene realita: krám se rozpadá, zásoby docházejí a v dohledu není žádný obchod, který by to změnil.

Vždycky to takhle nebylo. Obchod s lektvary rodiny Kemiových býval jednou z nejoblíbenějších apatyk v Kingstownu. Dnes už ale apatyky nikdo nepotřebuje. Ne když jsou ve městě velké lékárny prodávající syntetické verze tradičních lektvarů za poloviční ceny. Teď jsme pozůstatek z minulých dob. Relikvie.

Anitin tatínek také vlastní krám s lektvary a specializuje se na míchací postupy z Bháratu. Když jeho učeň odešel, aby se přeučil na inženýra, pan Patel se rozhodl, že dalšího nenajme – přestože Anita se nabídla, že odejde z univerzity, aby na to místo nastoupila. Až pan Patel za pár let odejde na odpočinek, zavře krám jednou provždy. Další apatyka

zmizí, zatímco Obchod s lektvary Kemiových se drží zuby nehty.

Pan Patel má štěstí. Alespoň se pro uzavření krámu rozhodl sám, takže má určitou svobodu volby. Sevře se mi žaludek, když pomyslím na to, co bude se mnou, až náš čas vyprší.

Anita se odsune podél polic zpátky na místo, kde předtím pracovala. Pokusím se znovu v sobě probudit trochu nadšení pro svůj úkol, ale to se rozplynulo v éteru jako chomáče prachu z té prázdné sklenice.

„Proboha, Sam, podívej se na tohle!“

„Co tam máš?“ Spěchám k ní. Co to mohla najít? Dech sfingy? Nebo snad dračí zub?

Strčí mi před oči mobil. Na displeji je princezna Evelyn pózující v jednom z velkých plesových sálů Paláce. „Princezna má na sobě stejné šaty z Prime Store, jaké jsem si chtěla koupit na letní ples! Paráda, teď budou všude vyprodané,“ ušklíbne se.

„Nemůžu uvěřit, že chceš opravdu jít na letní ples.“

„No jo, všechny jsme nevyměnily kluky za lektvary jako někdo, koho znám.“

„Moc vtipné. Ale ty přece žádného tanečníka nemáš, ne?“

„Nápadníci na mě stojí frontu jako na princeznu Evelyn, jenže čekám na toho dokonalého.“ Anita pohodí hlavou, až jí zavlaží dlouhé, černé lesklé vlasy, a vyplázne jazyk.

Hodím po ní hadrem a rozesmějeme se.

„Tak kdo tipuješ, že jí bude dělat společnost dneska večer?“ zeptá se Anita.

„Jak to myslíš?“

Anita obrátí oči v sloup. „No tak, když už jsi mě přinutila, abych ti pomohla s inventurou, musíš mi to trochu zpříjemnit. Tipnu si jako první, myslím, že to bude Damian.“

„Ani náhodou. Král s královnou by princezně nikdy nedovolili, aby si vzala popovou hvězdu. Bude to princ Stefan z Gregonu. Já bych se hodila do diplomacie.“

„No to zní *tak* nudně. Já už vím. Zain Aster.“

„Myslíš?“

„Proč ne? Arjun povídal, že všichni na univerzitě mluví o tom, jak dobří přátelé Zain a princezna jsou.“ Arjun je Anitin bratr, o dva roky starší než my. On a Zain jsou ve stejném ročníku. „Neviděla ses se Zainem v poslední době?“ Anita významně zvedne obočí.

„To jsou jenom tvoje představy, ty hloupá. Zain Aster nemá tušení, kdo jsem.“

„Když to říkáš.“

KAPITOLA TŘI

Princezna Evelyn

Když Renel, nejvyšší rádce v královském paláci, ohlásil Zainův příchod, rozbušilo se jí srdce. Na krku jí visel stříbrný medailonek ve tvaru srdce, který pevně sevřela v prstech. Avšak jakmile ho uviděla, cítila, jak všechna její nervozita a napětí zmizely. Dokonce se zahihňala, když tam Zain napochodoval, jako by mu to tam patřilo, a koktajícího rádce si ani nevšiml.

„Evie!“ Došel přímo k ní a objal ji. Voněl pižmem z módní kolínské s chemickými podtóny z laboratoře.

„Vidím, že ses pro tuhle příležitost nastrojil,“ zašeptala a položila mu na okamžik prsty na rameno smokingu.

Zasmál se. „No, je to největší večírek roku a musím vypadat dobře pro dámy.“ Začal tančit na místě a dělal, že si rovná límec.

„Docela se ti to povedlo,“ řekla nuceně normálním tónem, i když se jí ta slova zabodávala do srdce jako miniaturní dýky.

„Renele, na okamžik,“ řekla a počkala, až rádce s orlím nosem odejde z místnosti.

„Vypadáš úžasně!“ zvolal Zain, o krok ustoupil a rozeplal jí paže, aby si ji mohl prohlédnout.

Opravdu vypadala dobře. Dlouhé plavé vlasy měla svázané vzadu, aby jí nepadaly do obličeje, stužka se napínala, aby udržela nezkrotný vodopád jejích kudrn, a její kadeřnice vmísila do pramenů jako pírko lehký zlatý poprašek. Šaty v odstínu barvínkové modři se vznášely okolo její štíhlé postavy. Tolik návrhářů prosilo, aby mohli navrhnout model na oslavu jejích osmnáctých narozenin. Vybrala si místního návrháře s obchodem na hlavní třídě a média označila její rozhodnutí za „smělé“ a „odvážné“. Jí se ale prostě líbily ty šaty.

Ten medailonek byl jediný doplněk, který se k nim nehodil. Ale měla ho schválně. A teď přišel jeho čas.

„Něco k pití?“ zeptala se a v duchu se proklela za to, jak jí přeskočil hlas. Přešla k malému stolku u okna.

„Samozřejmě!“ odpověděl Zain.

Usmála se a obrátila se k němu zády, aby nalila víno z jemné křišťálové karafy do dvou nejlepších pohárů v Nově, s krásnými cínovými základnami lesknoucími se jako zrcadlo. Jedním rychlým pohybem otevřela medailon. Indigově modrý prášek se vysypal na dno jeho sklenice a rozpustil se v temně rudé tekutině.

Pozorně si sklenice prohlédla a vydechla úlevou – vypadaly stejně. Chvilku počkala, ale na nic se jí nezeptal. Všechno šlo podle plánu.

„Na lásku?“ navrhla přípitek.

Vzal jí z sklenici z natažené ruky a s úsměvem cinkl s ní o její.

„Na tebe, princezno.“

„Na nás,“ pronesla šeptem, když zvedla pohár ke rtům a dívala se, jak udělal totéž. Pak zavřela oči, zaklonila hlavu a vypila víno jedním douškem. Bylo sladké a sklouzlo jí dolů hrdlem hladce jako med. Tělem jí projela vlna tepla, které se šířilo žílymi ze srdce do údů, až měla pocit, že jí hoří prsty a hlava jí vybuchne štěstím.

Její řasy se zachvěly a otevřela oči.

A při pohledu do jasných zelených očí osoby odrážející se od stříbrného podstavce poháru se bláznivě, hluboce a nevyčísitelně zamilovala.

KAPITOLA ČTYŘI

Samantha

Zvonek připevněný nade dveřmi krámu zacinká, pak se náhle utrhne ze závěsu a spadne na podlahu. Povzdechnu si a otočím stránku ve svém bloku: „N nutné opravy“. Pod *Tekoucí střechu* načmárám *Zvonek nad vchodem*.

Pohlédnu dolů ze žebříku a spatřím cíp maminky sukne, když vychází ze zadní místnosti, aby přivítala zákazníka. Ve výhledu mi brání jeden z mohutných trámů, které křížují krám a podpírají všechny ty nekonečné police.

Z obchodu ke mně zalétají útržky rozhovoru a zvuk se odrazí od stovek sklenic, což ještě zesiluje přirozený zvonivý tón matčina hlasu. „Žádný problém, Moiro, drahoušku... zaplatíš nám příští týden.“

Z úst mi unikne zasténání dřív, než ho stačím zadržet, a slezu po sérii žebříků, jak nejrychleji to jde. Ani tak se mi nepodaří stanout na podlaze dřív, než se dveře zavřou za Mořinou mohutnou zadnicí.

„Mami, no tak!“ Rozběhnu se k místu, kde jsem nechala směsi k vyzvednutí za tenhle týden. No jistě, Mořiny přede-

psané lektvary na celý měsíc chybějí. Uhodím do tlačítka otvírajícího pokladnu a najdu jen ubohou přehlídku mincí, která zůstává v zásuvce každý večer, a zaprášenou desetikorunu tak potrhanou a vybledlou, že pochybuji, že je ještě platná.

„Moiře je sedmdesát tři. Víš přece, že je někdy zapomnětlivá.“

„Cože, tak zapomnětlivá, že si pokaždé zapomene doma peněženku?“ zamumlám. Není dobré začínat s maminkou podobnou debatu. Vždycky věří lidem. Problém je v tom, že Moira je ve svých třiasedmdesáti jedním z našich nejmladších zákazníků. Skutečně, jediní lidé ochotní vážit tu dlouhou cestu až k nám, místo aby navštívili jednu z megalékáren v centru, jsou senioři, kteří odmítají důvěřovat syntetickým látkám. A z toho, jak se Moira pokaždé zastaví za prvním rohem, aby dvakrát nebo třikrát zkontrolovala všechny své elixíry, je mi jasné, že Moira pokaždé moc dobře ví, co dělá, když se vypraví do Obchodu s lektvary Kemiových.

To pomyslení mě znovu naštvě. „Tohle má být obchod.“

„Sam! Kolikrát ti mám říkat, abys se svou matkou takhle nemluvila?“

Tatínek vstoupí dveřmi mezi policemi, které vedou do dědečkovy laboratoře, a do krámu se vyvalí kouř, než je stihne za sebou zavřít. Dědeček právě připravuje lektvary na tento týden pro naši (bohužel velmi malou) klientskou základnu. Zmocní se mě pocit viny – měla bych být tam a pomáhat mu jako dobrý učedník.

Tatínek obejmě matku kolem pasu a políbí ji na tvář. Usměju se. Nedokážu se kvůli Moiře moc dlouho zlobit. A je hezké vidět své rodiče tak šťastné: Maminku s jasnou

rtěnkou, v dlouhé, splývavé sukni a květované blůze, tatínka, jenž na ni hledí, jako by stále byla ta krásná mladá žena, u které by neměl mít nikdy šanci. A on u ní svým způsobem opravdu šanci mít neměl. Ona je Talentovaná – patří do společenské třídy, která dokáže usměrňovat magii prostřednictvím nějakého předmětu. Její schopnost není nijak silná a předmět, který používá – virgule –, leží na prádelníku v ložnici, kde na ni padá prach. Ale i tak je Talentovaná. Mohla se provdat do jiného rodu Talentovaných a mít spoustu Talentovaných dětí. Ona se však zamilovala do tatínka a ten je zcela obyčejný člověk bez přístupu k magii. Stejně jako já.

A to, že jsme obyčejní, z nás dělá skvělé alchymisty. Protože nevládneme magií, můžeme pracovat s magickými přísadami bez rizika, že bychom je kontaminovali. Ale to není jediný faktor. To, co dělá rod Kemiů tak výjimečný, jsou naše bezkonkurenční znalosti tajů alchymie – dokážeme pocitem určit recept každého elixíru, vypátrat vlastnosti každé přísady, pochopit záhady, které souvisejí s mícháním lektvaru.

Tatínka dar alchymie o generaci přeskočil, takže se nemohl stát učedníkem svého otce. Jestli však někdy cítí zklamání nad tím, že nemá nadání na míchání lektvarů, snaží se to nedat najevo. Místo toho pracuje jako řidič autobusu ve městě. Obyčejní převažují ve všech zaměstnáních, která vyžadují kontakt s technikou – piloti a počítačovní inženýři jsou většinou prostí magie. Maminka pracuje v krámě, ale má ještě druhou práci učitelky hudby v Mollyině škole, což jí poskytuje malý vedlejší příjem. Ale přestože oba vědí, jak

to jde s rodinným podnikem z kopce, ani jeden by mi nedovolil dělat něco jiného než být učedníkem u mého dědečka.

Protože když máte dar Kemiů, musíte ho využívat.

Když se mi podaří dědečka přemluvit (a to je většinou jenom po tom, co vydrhnu laboratoř dočista), vypráví mi, jak byli naši předkové první oficiální výrobci elixírů pro královskou rodinu. Teď má tu čest společnost Zoro Aster Corp, největší výrobce syntetik v Nově. Připravil nás o ni zakladatel Zoro Aster Corp, sám Zoro Aster, poté co vyhrál poslední Divoký hon v novanských dějinách. Divoké hony byly napínavé soutěže mezi alchymisty založené prvním novanským vládcem, králem Audenem, a jejich účelem bylo najít nejlepší léčbu pokaždé, kdy se královská rodina ocitla ve smrtelném nebezpečí. Král Auden měl legendární lovecký roh, údajně pocházející z nějakého pradávného tvora, který měl svou vlastní formu Talentu. Roh sám byl nepochybně naplněn magií – svolával alchymisty k Honu a určoval vítěze tím, že zezlátl, když byl odevzdán správný elixír.

Cenou za vítězství byl hrnec zlatých korun a ještě cennější díl královské magie. Pro alchymisty, kteří byli prakticky výhradně obyčejní, byla tato dávka magie nedocenitelná. To však neznamenalo, že se soutěž nesnažili vyhrát i Talentovaní.

A Zoro byl první Talentovaný, který uspěl. Použil výhru na založení první laboratoře produkující syntetické lektvary na všechny bolesti a nemoci, která navždy změnila náš průmysl. Jedním tahem nejen že připravil Kemiovy o královské zakázky, ale odsoudil k zániku starodávné umění výroby elixírů, v němž jsme vynikali.

Divoké hony jsou dnes minulostí. Královská rodina je dobře chráněná, má nejlepší doktory, výborně vycvičené osobní strážce a novanskou tajnou službu, takže ji jen těžko může postihnout smrtelné nebezpečí. Jistě, její členové se ukazují při slavnostních příležitostech, jako je otevírání nových nemocnic a udílení vyznamenání, ale to je tak všechno. Jakmile bylo jasné, že král a královna budou mít jen jedno dítě a princezna Evelyn bude jediným dědicem novanského trůnu, udělali všechno, co bylo v jejich silách, aby se jí nemohlo nic stát.

Anita se dotkne mé paže; následovala mě dolů z polic. „Když sebou nehodíme, přijdeme pozdě.“

„No jistě, zlato – přece nechcete propásnout začátek!“ Maminka jen špatně skrývá svou lásku ke královské rodině a na polici pod pokladnou v krámu se vrší hromady lesklých časopisů. Schovává je tam před dědečkem, který je pálí v peci v laboratoři, jakmile je najde. „Až se vrátíte, budete mi všechno vypravovat.“

„Víš, že nejsem moc dobrá na klepy typu ‚kdo měl šaty jaké značky‘ a ‚kdo s kým přišel‘.“

„Tak udělej hodně fotek,“ řekne s úsměvem. „Molly je bude chtít vidět.“

„Molly bude mít mnohem lepší výhled než já,“ řeknu. Molly je moje sestra, přestože jí je jenom dvanáct, je nadějí naší rodiny. Je Talentovaná, zdědila to navzdory malým šancím po mamčině straně rodiny. Když byl poprvé rozeznán její Talent, zeptala jsem se, jaké to je. Popsala to svým roztomilým osmiletým způsobem jako plavání v hluboké vaně plné magie. Teď, když jí je dvanáct, bude brzy moct

usměrňovat magii prostřednictvím nějakého předmětu, jako když se otočí kohoutkem.

Proto jsou moji rodiče v poslední době tak šťastní. Výsledky zkoušek Mollyina Talentu byly omračující. Bude opravdu silná. Čeká ji velká budoucnost, ve které nebude závislá na krachujícím krámu. Ale aby měla tu budoucnost jistou, musí chodit do zvláštní školy pro Talentované, a to bude stát peníze. Hodně peněz, které nemáme a nebudeme mít, jestli bude maminka rozdávat všechny naše lektvary zadarmo. Všechno, co ušetříme, jde na Mollyino vzdělání, na to, aby mohla využít každé příležitosti. Mohla bych na ni za to žárlit, ale nežárlím. Ona je mnohem lepší investice než já.

Je už na hradě se svými Talentovanými přáteli.

„Dohlédni na Sam, ať se dobře baví, Anito.“ Maminka kývne hlavou ke mně, ruce opřené v bok.

„Udělám, co půjde, paní Kemiová.“

Vyjdu na ulici, než nás maminka stačí ještě víc zdržet. Nad hlavou mi zavrže starý dřevěný vývěsní štít s erbem rodu Kemi a já automaticky uskočím stranou, přesvědčená, že jednoho dne spadne na chodník.

Anita se do mě zavěsí a kráčíme ulicí Kemi ven z alchymistické čtvrti. Kingstown je postaven na zbytcích pradávné sopky, na jejímž vrcholku se tyčí impozantní hrad. Na kopci pod hradem stojí většina nejstarších a nejkrásnějších domů v Kingstownu a tvoří širokou ulici známou jako Královská cesta.

Královská cesta je už přeplněná lidmi spěchajícími podívat se na slavnost. Obvykle rušné obchody, které ulici lemují, zavřely dnes dřív, ale na velkých obrazovkách běží

nepřetržitý proud reklam na všechno od nejnovější módy přes nejlepší kouzelné hůlky až po nejmodernější syntetika.

„Samantho Kemiová,“ řekne nějaký hlas, hluboký a podivně povědomý.

Prudce se obrátím a narazím do páru, který mi šlape na paty. Zjevně to nebyli oni, kdo mě oslovil, a já zamumlám omluvu. Když spěchají pryč, všimnu si, že šaty té ženy mění barvu z růžové na karmínovou a zpátky. Jsou očarované. Pocítím bodnutí závisti. Nikdy si nebudu moct dovolit očarované šaty. Zachytím Anitin pohled a obě jako na povel obrátíme oči v sloup. „Talentovaní,“ zamumlá.

„Neslyšela jsi, že by na mě někdo zavolal?“ zeptám se Anity.

Zavrtí hlavou, a když se ten hlas znovu neozve, jdeme dál.

Mineme autobusovou zastávku, kde se na reklamní tabuli pohybuje obraz princezny Evelyn vířící v třpytivé modré večerní róbě. *DNES VEČER: NAROZENINY PRINCEZNY EVELYN! Naladte si ATC od 19.00.* Všichni, kdo nejsou nahoře na hradě, budou přilepení u vysílání, včetně mé maminky.

Dav houstne, přestože má slavnost začít až za hodinu, a malá armáda policistů na koních nás přinutí zastavit.

„Měly jsme vyrazit dřív,“ řekne Anita a natahuje krk ve snaze vidět přes to lidské moře. „Slyšela jsem, že většina naší třídy byla pozvaná na skutečnou oslavu v Paláci.“

„Chtěla jsi říct na hradě.“

„Ne, chtěla jsem říct v Paláci. Někde tam nahoře,“ mávne neurčitě rukou nad našimi hlavami. Kingstonský hrad je oficiální rezidencí královské rodiny. Ale jejím skutečným domovem je Velký palác, očarováný hrad, o kterém se říká,

že je ukrytý na obloze nad Kingstownem, přestože ho není vidět ani za bezmračných dnů.

„Takže jenom *Talentovaní* z naší třídy.“

„Dobře, máš pravdu.“

Zazní ohlušující zvuk, jako by současně zatroubilo tisíc trumpet. Strnu na místě a zakryju si uši dlaněmi. Že by už začal koncert?

„Není ti nic?“ zeptá se Anita. Chytí mě za ruku a já si pomyslím, že se bojí, že uteču zpátky domů a poruším svou část dohody.

„Tys to neslyšela?“ V uších mi ještě zvoní po tom hluku.

„A co?“

„Samantho Kemiová,“ řekne znovu ten hluboký hlas.

„Co? Kdo to na mě pořád volá?“ Polekaně se otočím, jako by mě někdo zatahal za culík a pak utekl.

Anita se zamračí. „Já nic neslyším, Sam.“

Pak zahlédnu koutkem oka pohyblivou reklamu na zastávce. Princezna ve své třpytivé róbě je pryč. Na jejím místě vidím krále Novy.

A dívá se přímo na mě.

KAPITOLA PĚT

Samantha

Král promluví: „Samantho Kemiová, jako učedníka registrovaného alchymisty Ostanese Kemiho vás s okamžitou platností předvolávám do Velkého paláce.“

Zamrkám, protože se právě teď nezmůžu na nic, co by vyžadovalo racionálnější uvažování. Král Novy – osoba, kterou jsem zatím viděla jen v televizních zprávách, v novinách a jednou vysoko na balkonu hradu – mě předvolává do Paláce.

Může mě vůbec předvolat do Paláce? Tohle musí být nějaký trik, protože není možné, že by královská rodina chtěla mít něco společného obyčejným učedníkem alchymisty... pokud jsem neudělala něco špatného? Ale pak by si mě předvolala policie, ne královská rodina. Máme vládu, politiky a zákony jako všude jinde. Král je jen formální hlava státu, žádný diktátor.

Nemůže použít svoji magii, aby zastavil někoho na ulici a předvolal ho do Paláce.

Tohle není skutečné. Je to žert. „Anito, vidíš to taky?“ zeptám se.

„Sam, musíme jít.“

Na okamžik odtrhnu oči od královny tváře. Anita vytřeštěně zírá na svůj telefon. Vypadá vyděšeně. A jestli vidí královny oči, které se mhouří víc a víc s každou vteřinou, po kterou ho nechávám čekat, nedává to nijak najevo. Musí to být soukromá zpráva jen pro mě.

„Tatínek byl Předvolán a maminka chce, abych hned přišla domů,“ řekne a obrátí telefon ke mně, abych viděla tu textovku.

„Jen běž,“ řeknu, pak se kousnu do rtu a ztěžka polknu.

„Co se děje?“ zašeptá. Napadne mě, že to obě brzy zjistíme. Rychle mě obejmě a pak zmizí v davu směrem k domovu.

Když se obrátím zpátky k obrazovce, král je pryč – a já si na okamžik pomyslím, jestli se mi to jenom nezdálo. Teď je tam někdo jiný, muž s bradkou rozdělenou do dvou pramenů, která mu trčí z brady.

„Samantho Kemiová, jsem Renel Landry, rádce královské rodiny. Můžete potvrdit, že jste slyšela předvolání a jste připravena okamžitě odcestovat do Paláce?“

Pomyslím si, jestli mám vůbec na vybranou. Co po mně může královská rodina chtít? „A-ano,“ vykoktám.

Nemůžu uvěřit, že se nikdo nezastavil, aby zíral na tuhle zvláštní podívanou, ale všichni chodí kolem autobusové zastávky, jako by celá ta stavba vůbec neexistovala. Taková je moc královské rodiny. Rádce se posune ke straně a jeho ruka mě zve skrz obrazovku. „Už jste se transportovala, že?“ zeptá se.

Transportovala? Při té představě mi povolí nervy a já se div nevysměju tomu muži do obličeje. Ale ovládnou se, za-

klapnu knihu a zavrtím hlavou. „Ne, pane.“ Pak se moje oči konečně dokáží zaostřit a já vidím honosný sál za ním, polovinu obrovského zlatého lustru za jeho hlavou, drahé gobelíny na stěně, a náhle mě naplní tak velká vlna zvědavosti, že se promění v odvahu. „Ale dívala jsem se, jak to dělají jiní, a jsem si jistá, že to dokážu.“

Probodne mě pohledem a já vím, že mi to neuvěřil ani na vteřinu. „Taková sebejistota není na místě. Cesta do Velkého paláce je dlouhá...“

Pravdou je, že mi představa transportu nedělá dobře. Zním pár základních pravidel: Pevně se držet. Mít ústa na zámek. Nikdy nepřerušit oční kontakt. K transportu se dá použít každá obrazovka nebo zrcadlo, ačkoliv v mnoha domácnostech Talentovaných se nachází speciální obrazovka známá jako Předvolání. Na dlouhé vzdálenosti – nebo na cesty za moře – většina lidí používá Kingstonský transportní terminál.

Ale udělat to osobně, z autobusové zastávky uprostřed ulice, je něco úplně jiného. Slyším, jak král vyštěkl rozkaz. „Přiveďte ji. Marníme čas.“

Renel se ušklíbne, obrátí svůj pohled zpátky ke mně, oči naplněné odhodláním. Stále z nich však nezmizel ten pohrdavý lesk. Nenávidím, jak se ti snobští Talentovaní dívají svrchu na lidi jako já. „Tak dobře, slečno Kemiová. Tvrdíte, že to dokážete, a situace je naléhavá, takže se musíte dostat do Paláce co nejdřív.“ Roztáhne paže a bariéra mezi námi se rozplyne. Jeho prsty proniknou sklem, které se zavlní jako hladina rybníka, na kterou dopadne kámen.

„Už jdu,“ řeknu s větším odhodláním, než jaké cítím.

Chytím toho muže za ruku, upřeně se mu zahledím do očí a nechám se protáhnout sklem.

Zem mi zmizí pod nohama a davy lidí zůstanou hluboko pode mnou, přestože mám pocit, jako bych se vůbec nepohybovala. Jeho Talent je tak silný; vypadá to, že ho nestojí vůbec žádné úsilí vést mě proudem magie do Paláce.

Táhne mě výš a výš a já koutkem oka vidím, že sledujeme linii střech, jak se svah prudce zvedá. Je to ten nejpodivnější pocit – vůbec se to nepodobá letu, protože necítím vítr ženoucí se kolem mě, jenom Renelovy oči upřené do mých a tah jeho paží, který mi napíná ramena.

Odehrává se to až moc rychle. Když se přiblížíme k vrcholku města, jsem náhle tažena přímo nahoru, k temnicí se obloze. Srdce mi vyskočí do krku, a přestože vím, že už to není daleko, cítím silné nutkání pohlédnout dolů na město. Je to šílenství, mohla by to být moje smrt, ale pokušení je příliš silné. Pohlédnu dolů.

Renel se šklebí a po čele mu stéká pot. „Nepřerušuj oční kontakt!“ vykřikne, ale už je pozdě.

Teď padám volným pádem. Všechna magie, která mě táhla, zmizela. První, co mě zasáhne, je chlad. U dračí krve, to je zima! Ale pak jako by mi žaludek vypadl z těla a já křičím, zatímco mi vítr řve v uších.

Ze zrcadla vystřelí další paže a čtyři silné ruce mě popadnou za ramena. Vítr a chlad okamžitě zmizí, jako když se zabouchnou dveře, a já jsem posledním trhnutím protažena zrcadlem na naleštěnou mramorovou podlahu.

Dopadnu s úderem, po kterém budu mít určitě do rána na boku modrožlutou modřinu.

Balzám z Agátina ořechu vymaže modřinu za necelých čtyřiaadvacet hodin.

Renel počká, až se vyhrabu na nohy. Zvedne se ve mně kousavá vlna studu a cítím její teplo, jak se mi plazí po krku nahoru na tváře. A jako by mé zahanbení před králem a jeho rádcem nebylo dost silné, zjistím, že je sál plný lidí. Trochu se uvolním, když zahlédnu v davu pana Patela. Jeho tvář je jediná, v níž rozeznám aspoň náznak obav vyvolaných mým dramatickým transportem. Odšourám se od velké obrazovky na zdi, kterou jsem prošla, a snažím se vmísit do davu.

Král přechází sem a tam a pohled na něho mě znervózňuje. Je impozantní v kompletní vojenské uniformě, každý knoflík nablýskaný do vysokého lesku, zjevně připravený objevit se v televizi. Tohle není příležitost pro takové jako já, v mých potrhaných džínách a tričku s nápisem skupiny, na jejíž koncert jsem šla. Obejmu se pažemi a přeju si, abych mohla zalézt pod ten krásný orientální koberec a zmizet.

„Můžeme začít?“ řekne král a ohlédne se na Renela.

„Ještě na někoho čekáme.“

„Dál už čekat nemůžeme. Začněte.“ Netrpělivě mávne rukou v rukavici.

Renel se zhluboka nadechne. „Princezna Evelyn byla otrávena.“

Sálem projede vlna hrůzy a mně vylétne ruka k ústům. Tohle je to poslední, co jsem čekala. Královská rodina je nedotknutelná. Palác je jedno z nejstřeženějších míst v Nově. Kdo by dokázal prorazit magické bariéry vztyčené nejmocnější Talentovanou rodinou na světě?

„Je v pořádku?“ zeptá se někdo.

„To nevíme. Ale víme tohle...“ Renel zaváhá. Dojde do středu místnosti, kde se nachází nějaký velký předmět zakrytý přehozem ze šarlatového sametu. Stáhne přehoz a odhalí obrovský zakřivený roh dlouhý jako moje paže a černý jako lakovaný eben. Do rohoviny jsou vyryté propracované lovecké scény a oba konce obkružují zlaté pásy. Vznáší se uprostřed sálu zalitý paprskem zlatého světla. Je neuvěřitelně krásný. A může to znamenat jen jednu věc. „Audenův roh se probudil. Princeznnin život je ve smrtelném nebezpečí a roh vás svolal, abyste se zúčastnili Divokého honu za lékem.“

Jako by do mě udeřil blesk. Je tohle vůbec pravda? Ale nechci to zpochybňovat. Divoké hony vytvářejí alchymistické *rockové hvězdy*. Napřímím se, přitisknu ruce k bokům a zvednu hlavu o něco výš.

„Jen přes moji mrtvolu.“ Vzadu se ozve zavrčení, které dobře poznám. Do místnosti vstoupí můj dědeček provázený dvěma strážemi. Placatou čepici, kterou stále nosí, má nakřivo a vypadá to, že si sotva stihl zapnout kabát, než ho přivedli sem. Museli ho přivést rovnou z krámu – dědeček by se nikdy netransportoval. Setřese z ramenou ruce stráží, nakrácí před všemi těmi lidmi přímo ke mně, popadne mě za paži a zatáhne.

„Ostanesi, dost,“ řekne král. Všichni zalapají po dechu a v sálu se rozhostí ticho. Dědeček se třese vzteky, ale zarazí se a obrátí ke králi.

„Kemiové se královských lovů na kachny neúčastní,“ procedí mezi zuby. „Nemusíme tady být, protože se neúčastníme.“ V dědečkově hlasu je vztek, vzdor a dokonce i náznak strachu a mně z toho přeběhne po zádech mráz.

„Nechte ho odejít,“ řekne mužský hlas. Vlasy na zátylku se mi zježí, když Zol postoupí kupředu. Je to zřejmě nejbohatší muž v Nově, výkonný ředitel ZA Corp, a jako takový má ke královské rodině blízko. Potlačím nutkání se v jeho přítomnosti přikřčit. „Vaše Výsosti, se vši úctou, proč jste se neobrátili přímo na nás? Máme ty nejlepší míchače v oboru. Umíme vyléčit cokoliv. Vytvořit jakýkoliv lektvar. Mám stovku diplomovaných zaměstnanců, kteří strčí kohokoliv v téhle místnosti do kapsy. Ale Divoký hon? Je to opravdu nutné?“

„Jsem si jistý, že byste radši poslal jednoho ze svých zaměstnanců, než byste riskoval sám,“ řekne dědeček.

„Ticho, starče!“ okřikne ho Zol.

„Navrhujete, abychom ignorovali volání Audenova rohu a ohrozili život mé dcery?“ zeptá se král.

„To samozřejmě nikoli, Vaše Výsosti,“ ukloní se Zol.

Král dosedne na trůn. „Věřte mi, že kdybychom se to-
muhle mohli vyhnout, udělali bychom to. Ale Divoké hony chránily mou rodinu po staletí. Když už byl Hon svolán, nemáme jinou možnost než uposlechnout.“

KAPITOLA ŠEST

Samantha

„**M**ůžeme ji vidět?“ Ta slova mi vylétnou z úst dřív, než si vzpomenu, v jaké jsem společnosti. Ale celý dav se mírně nakloní ke králi a Renelovi, jako by všichni čekali, až budou moct položit stejnou otázku.

Sevře ústa do tenké linky, ale dojde k tmavému oknu na protější straně sálu, dotkne se ho svou holí a sklo je náhle čiré. „Momentálně sídlí princezna v těchto komnatách, kde na ni dohlížejí palácoví doktoři.“

Všichni se dychtivě nahneme dopředu, abychom viděli, co se mohlo stát jednomu z nejbohatších a nejmocnějších lidí světa. Dědeček si něco mumlá pro sebe, ale poznám, že je také zvědavý. Není tam však nic k vidění. Kdyby nám Renel nepověděl, že je něco v nepořádku, nepoznala bych to.

Princezna tiše sedí, ruce složené v klíně. Pokoj je skromně zařízený, je tam jen prostý stolek, židle, na které sedí, a zrcadlo pověšené na protější zdi. Evelyn je přesně tak krásná jako ve vyobrazeních. Vlastně ještě hezčí. Na sobě má ty úžasné šaty, které se tak líbí Anitě, světle modré,

třpytivé a pošité flitry, ale přesto jakoby lehčí než vzduch. Vljají okolo její útlé postavy, jak by byla potopená ve vodě. Napadne mě, jestli se na tom nějak podílí kouzlo, ale jestli ano, je nejpřirozenější, jaké jsem kdy viděla.

Jak tam tak sedí, obklopena šedými kamennými zdmi, vypadá tak zranitelně, jako exotický pták polapený v kleci. Občas vzhledne, ale nedívá se na nás. Okno musí být polo-propustné, protože se zdá, že nemá ani ponětí o lidech, kteří ji pozorují přes sklo.

„Jsem zmatený, neříkal jste snad, že byla otrávena?“ zeptá se někdo.

Renel přikývne. „To byla.“

„V tom případě dovolte, aby se ZoroAster Corp přihlásila do Honu jako první,“ řekne Zol ze zadní části místnosti. Ani nepostoupil dopředu, aby se na princeznu podíval.

Ozve se zapraskání elektřiny a vzduch naplní pronikavý hlas. Ve středu místnosti se zhmotní křehká postava zahalená v dlouhém fialovém rouchu. Královna matka. „Proč bychom vám měli důvěřovat, když je pravděpodobné, že jí ten elixír podal váš syn!“ řekne obviňujícím tónem.

Šok číslo dvě – a myslím, že někteří ze starších lidí v místnosti by další takovou bombu nemuseli přežít. Zolův syn... Zain? Je tady také, bledý se krčí za svým otcem. Na sobě má smoking, ale vypadá neupraveně – motýlek mu volně visí na krku, horní knoflíčky košile má rozepnuté. Musel být na cestě na princeznu oslavu, když... Nedokážu na to ani pomyslet. Moc dobře Zaina neznám, ale na základě toho, co o něm vím, pochybuju, že by princeznu otrávil. První ve třídě skoro ve všem, nejoblíbenější chlapec ve škole, kapitán

ragbyového týmu Talentovaných, učedník svého otce a jasný dědic ZoroAster Corp – nemluvě o tom, že taky velký fešák. To není někdo, kdo by se při řešení svých problémů musel uchýlovat k elixírům.

Nejradši bych se propadla do země, ale uvolním se, když mi dojde, že mě Zain nejspíš nepozná.

Anita by se mnou v tomhle možná nesouhlasila. Zain má divný zvyk objevovat se tam, kde jsme my – v kavárně, kde si Anita a já objednáváme cukrem posypané frappuccino, na Mollyině školním klavírním recitálu a v poslední době se vrátil na naši střední školu jako člen poroty každoroční soutěže ve výrobě lektvarů. Já to beru jako náhody, ale Anita je přesvědčená, že to nějak souvisí se mnou. Pokaždé to popřu, ale jednou, v kavárně, jsem zachytila jeho pohled a skončilo to tak, že jsme na sebe zírali déle, než bylo normální. On uhnul první, protože si toho jeho kamarádi všimli, ukazovali na mě a smáli se. Jenže on se na mě podíval jako první, tím jsem si byla jistá.

Ale na tom nezáleželo. Jediné, co mi leželo v hlavě, byla ta školní soutěž. Představovala pro mě příležitost ukázat své schopnosti někde jinde než v dědečkově laboratoři. Samozřejmě to, co jsem se naučila při výuce lektvarů ve škole, se nemohlo rovnat tréninku, který jsem měla jako dědečkův učedník, takže jsem věděla, že to není férová hra. Ale nikdy dřív jsem neviděla, že by děvčata v mé třídě věnovala soutěži takové úsilí. Teď, když byl v porotě on, bylo to samé míchání sem, lektvary tam.

Já do svého projektu dala všechno, ale to jsem dělala každý rok. Tentokrát jsem se rozhodla experimentovat se

smícháním rozmarýnového oleje a dechu Sfingy ve snaze přijít s elixírem na lepší soustředění. Problém byl v tom, že fungoval ještě lépe, než jsem zamýšlela. Zkusila jsem malinký vzorek, a než jsem si to stihla uvědomit, byla jsem celou noc vzhůru, můj mozek frčel rychlostí milion mil za hodinu a čerpala jsem informace z učebnic, jako by to byla voda. Čekala jsem, kdy to se mnou sekne, ale nestalo se.

Bylo to vlastně geniální. Věděla jsem, že kdybych si vzala svého elixíru víc, dokázala bych studovat celé hodiny v kuse bez potřeby pauzy. Nejspíš bych udělala všechny zkoušky na nejlepší známky. Byla to prvotřídní látka, dalece přesahující mou úroveň vzdělání. Ale také jsem věděla, že je šíleně nebezpečná. Vloni toho byly plné noviny, když se dvě děti v zoufalé snaze složit zkoušky předávkovaly lektvarem na hyperaktivitu.

Ale před tím velkým dnem jsem si všimla, že část toho elixíru zmizela. V nádobce ho zbyla jen polovina. Jakmile jsem si to uvědomila, hodila jsem směs do dřezu, kde se sklenice rozbila na milion kousků a tekutina odtekla do odpadu.

Takže jsem se nakonec zúčastnila soutěže s obyčejným lékem na bolení v krku. Nic zvláštního. Postavila jsem svou prezentační tabuli a čekala, až sláva potká někoho jiného. Zain však došel přímo ke mně, aniž se podíval na práce ostatních, jasně modré oči mu zářily a v ruce držel staromódní kokardu. Postavil se tak blízko, že jsem mohla spočítat prameny černých vlasů, které mu spadaly do čela. Potom však uviděl, s čím jsem přišla, a viděla jsem v jeho tváři zmatek... následovaný zklamáním. „Čekal jsem něco lepšího, Sam,“

řekl, a mě tak překvapilo, že zná mé jméno, že jsem se skoro zapomněla naštvat kvůli tomu, jak povýšeně to znělo. Cenu předal dívce vedle mě. Vytvořila nějakou látku, která bublala a vybuchovala jako miniaturní sopka. Takový lektvar by namíchalo i batole.

Všechny podrobnosti toho setkání jsem probrala s Anitou. Arjun naše drbání zaslechl, obrátil oči v sloup a řekl: „Vsa-
dím se, že hledal nějaký mix, který by mohl ukrást pro ZA.“

Arjun měl nejspíš pravdu, ale něco v tom, jak se na mě Zain podíval, ve mně vyvolalo pocit studu za to, že jsem nedostála pověsti rodu Kemi. Jako kdyby očekával velikost a našel průměr.

Když teď Zaina vidím, přenese mě to zpátky do toho dne. Pořád má ty modromodré oči a lesklé černé vlasy a vyniká v davu. Děti, které jsou „cool“, mívají obvykle třpytivé blondáté vlasy, jak se snaží ve všem napodobovat princeznu. Ale Zain je *tak* „cool“, že nepotřebuje nikoho napodobovat. Moje vlasy jsou taky tak tmavohnědé, že by mohly být černé, ale nikomu to nepřipadá nijak super. Je to dědičný rys rodu Kemi: jasná připomínka našeho východního dědictví, které geny mé blondáté novanské matky nedokázaly potlačit. Někdy bych to moc ráda změnila, ale cena takového kouzla je nekřesťanská.

Kromě toho, že je Zain učedníkem v ZoroAster Corp, studuje také na Kingstovnské univerzitě obor Syntetika a elixíry. Ne že bych se o něho nějak zajímala. Vím to jen proto, že přesně tenhle obor bych si vybrala já – kdybych po střední neměla nastoupit u dědečka jako jeho učedník na plný úvazek.

Navzdory vštěpované nenávisti k syntetikům, která mi proudí v krvi, si někdy myslím, že by bylo úžasné pracovat v nějaké té nóbl laboratoři na předměstí, se všemi myslitelnými přísadami na dosah a bez starostí s penězi. Dar rodu Kemi je úžasná věc – nebo možná byl, před sto lety, kdy práce s přírodními přísadami byla jedinou možností.

Přestaň snít o věcech, které se nikdy nestanou. A kromě toho, vlastně bych se tím zaprodala a můj dědeček by nikdy nedovolil, aby se o něho staral někdo, kdo je v jakémkoliv spojení se ZoroAster Corp. Tahle nenávist má příliš hluboké kořeny. Proto je hledačství má jediná možnost.

Dědeček nazývá syntetika výsměchem, ohavností. Já si tím nejsem tak jistá. Víím jen, že nepřipadá v úvahu, aby nějaký Kemi začal pracovat se syntetiky, dokud bude dědeček naživu. Nacpu tyhle sny hluboko do zamčené truhly ve svém mozku, znepokojená tím, že stačí jediný pohled na Zaina, abych byla ochotná změnit směr své kariéry a zklamat svou rodinu.

Vzteky proudící z královny matky je hmatatelný – tak hustý, že cítím, jak se okolo mě obtáčí, nepříjemný jako deka za horké letní noci. Nedokážu si představit, jaké to musí být pro Zola a Zaina, ty, na něž ten žár míří, ostrý a koncentrovaný jako laser.

„Už jsme vyloučili Zaina jako podezřelého,“ řekne král. „Sám se nabídl podstoupit zkoušku sérem pravdy.“

„Přesto mu nedůvěřuji a nechci ho v našem Paláci,“ odsekne královna matka.

„Vraťte se do svých komnat, matko. Tohle není vaše starost.“

Stěží mohu uvěřit, že mluví se svou matkou takhle. Královna matka se zřídka objevuje na veřejnosti – a mě teď napadne, jestli je to její volba, nebo zda tak někdo rozhodl za ni. Královna matka svráští obličej v ještě odmítavějším výrazu, ale neprotestuje až na jediné „Pche!“

Obrátím se a pohlédnu znovu na princeznu. Je nehybná už tak dlouho; jako vosková figurína a stejně tak bezchybná. *Co je to s tebou, princezno?*

Po paži mi přejede kostnatý prst a já nadskočím, jako bych dostala elektrickou ránu. *Dotýká se mě královna matka.* Snažím se vzpomenout, co vím o etiketě – nikdy mě nenapadlo, že se někdy setkám se členem královské rodiny! –, a skončím u čehosi mezi pukrletem a úklonou, o čemž jsem si jistá, že není žádným projevem úcty. Královna matka však jako by to ani nepostřehla, nebo je příliš slušná na to, aby z toho dělala událost. Řekne: „Ostanesi, tohle je tvoje vnučka?“

Dědeček přikývne. „Ano, má paní.“

„Je krásná. Tak vysoká! To ale nemá z tvé strany rodiny.“ Ústa má tak hluboko pohřbená ve vráskách, že mi chvilku trvá, než si všimnu, že se usmívá. Nakloní se k dědečkovi. „Jsem ráda, že jste tady,“ řekne: „Kemiovi nás nikdy nezklamou.“

Stojím tam strnulá hrůzou, že dědeček vybuchne. On však jen řekne: „Vaše Veličenstvo,“ a toporně se ukloní. Královna matka mi pokývne na rozloučenou a vyjde skrz zed' z místnosti.

Paže mi mravenčí na místě, kde se mě dotkla.

Princeznin pohyb přitáhne mou pozornost zpátky k ní.

Nedívala jsem se jinam dlouho, její přítomnost je magnetická, podmanivá. Pak, tak nenápadně, že mi to skoro unikne, obrátí oči k zrcadlu. Chvíli na sebe hledí, než znova sklopí zrak. Pak zvedne ruce ke rtům a jemně si jimi přejeđe po krku, zatímco stále ostýchavě hledí do klína. Potom pohled opět kradmo zvedne.

Usměje se.

Flirtuje se zrcadlem a mně je náhle všechno jasné.

„Je zamilovaná sama do sebe,“ pronesu hlasem sotva silnějším než šepot, a pak si přitisknu dlaně na ústa.

KAPITOLA SEDM

Samantha

„Cože?“ sykne Zol. Náhle všichni natahují krky, aby lépe viděli. Je jasné, že moje teorie je správná, i když mě vytlačili na kraj kruhu. Princezna vstala a teď stojí před zrcadlem, usmívá se a povídá si se svým odrazem. Vůbec nevypadá nemocně. Naopak, přímo... září.

Renel si odkašle ve snaze dostat dav zpátky pod kontrolu. „Ano, velmi dobře, Kemiová.“ Probodne mě pohledem. „Princezna Evelyn byla otrávena elixírem lásky, o kterém si myslíme, že ho vlastnoručně vyrobila.“

Neuvěřitelné. Elixíry lásky jsou nebezpečné – nemluvě o tom, že i nezákonné – a původní recept byl vymazán na základě královského dekretu už před více než sto lety. Kdokoliv, kdo by se třeba jen pokusil napsat nový recept do svého soukromého deníku, by upoutal pozornost novanské tajné služby. Arjun si myslí, že taková moc královské rodiny je děsivá a represivní, ale aspoň udržuje lidi v bezpečí – zřejmě až na princeznu. Udělá to na mě dojem. Nemyslela jsem si, že je možné, aby si královská rodina sama

míchala elixíry. Jejich Talent je tak silný, že se dá těžko odhadnout, jak může působit na přísady.

„Pozor, pozor!“ Renel zatleská. Když se na něho nikdo neobráť, dotkne se svou holí zdí a okno k princezně potemní.

„Nevypadá, jako by byla ve smrtelném nebezpečí,“ řekne někdo, koho neznám.

„V tom případě nevíte nic o královské rodině a nejste vhodný pro Hon,“ vyštěkne král. „Zasvětili jsme své životy tomu, abychom udrželi proud magie pod kontrolou. Pokud je Evelynina mysl jakýmkoliv způsobem narušena...“

„Mohlo by to srazit celý Kingstown na kolena,“ dokončí dědeček. „A znova ohrozit nás všechny,“ dodá polohlasně, abych to slyšela jenom já.

Král neřekne nic, ale jeho mlčení je velmi výmluvné.

Renel opět předstoupí. „Teď chápete vážnost situace. Máme tady dost doktorů, abychom udrželi princeznu ve stabilním stavu. Ale to by se mohlo změnit. Jak rychle ji zachráníme, je na vás.“

„K Divokému honu nedošlo už pětasedesát let, takže vás musím upozornit na několik pravidel, která se nesmějí porušit. Nejen že jejich dodržování vyžaduje královská rodina, ale jsou i podmínkou samotného Honu.

Za prvé: Honu se mohou zúčastnit pouze ti, které přivolal Audenův roh. První účastník nebo jeho učedník, který odevzdá elixír, z něhož Roh zezlátne, bude vyhlášen vítězem. Pokud odevzdáte špatný lektvar, Roh zčerná.

Za druhé: Jste vybraní účastníci, ale stále máte na vybranou. Zapsat se můžete do čtyřiaadvaceti hodin od povolání Rohem. Jakmile to uděláte, jste povinni se Honu zúčastnit.

Na oplátku obdržíte královskou propustku do Divočin, která vám umožní vstup kamkoliv, kde budete potřebovat hledat přísady.

Za třetí: Kromě účastníka a jeho učedníka může být součástí týmu jeden hledač.

A nakonec: Protože protilátka na elixír lásky je zrcadlový lék, musí se vítězný lektvar podobat princezninu receptu, jak nejlépe to bude možné. To znamená, že všechny přísady použité při Divokém honu musejí být přírodní.“

„Vaše Výsosti, při vši úctě, tohle je skandální!“ vykřikne Zol. „Syntetický elixír bychom mohli mít připravený za pár dní, ale pátrání po přísadách potrvá týdny.“

Král si povzdechne. „Zole, v sázce je život mé dcery. Nemůžeme riskovat.“

„Audenův roh vás povolal kvůli tomu, že jste kromě své výroby syntetik také mistr alchymie, není to tak, Zole?“ řekne Renel.

„No samozřejmě, ale...“, vykoktá Zol.

„Tak určitě víte, jak nezbytné je, abychom se těmito pravidly řídili do písmene.“

„Jak si můžete být jistí, že při výrobě princeznina elixíru nebyla použita žádná syntetika?“ zeptá se Zol. „S výjimkou několika staromilců...“ ukáže významně na mého dědečka a mě, „skoro nikdo nepracuje zcela bez syntetik. Jsme přece v jednadvacátém století!“

Renel sáhne do kapsy svého obleku a vyndá tenký deníček se zlatou ořízkou. „Tohle je jediný zbývající důkaz o princeznině lektvaru. Začala zaznamenávat svůj recept, jenže se nedostala dál než k zapsání jediné přísady. Jasně však spe-

cifikovala, že elixír byl vyroben ze stoprocentně přírodních ingrediencí. Podle všeho se obávala, že použití syntetik by se dalo příliš snadno vystopovat. Takže opakuji: elixír musí být naprosto přírodní.“

Zol se mračí, ale už neprotestuje.

Renel pokračuje: „Ti, kdo se rozhodnou zúčastnit, dostanou do začátku jméno přísady, kterou si princezna zapsala. Pak budete pokračovat na vlastní pěst. Cena za správný elixír je milion korun a přístup k soukromému proudu novanské královské magie na čtyřiaadvacet hodin.“ Při zmínce o ceně nakrčí nos, jako kdyby neměla být podstatná, když jde o záchranu princezny. Pro všechny ostatní však samozřejmě podstatná je. „Protože je elixír lásky nezákonný, budete muset také souhlasit, že vám budou všechny přísady a záznamy o receptu vymazány z paměti.“

Navzdory nebezpečím je v sálu slyšet vzrušený šum. Divoký hon. Šance vyrobit nezákonný lektvar pro královskou rodinu. *Přírodní* lektvar. To je prostě úžasné.

„Zole Astere, chcete se stále přihlásit jako první?“ zeptá se král se zvednutým obočím.

Zol se napřímí a narovná si kravatu. „Zajisté, Vaše Výsosti. Ať už jde o syntetika nebo přírodní přísady, ZoroAster Corp je nejlepší výrobce lektvarů v Nově.“ Dědeček se uchechtne, ale Zol pokračuje, jako by ho neslyšel. „Rádi nabídneme své služby k záchraně princezny.“ Zol a Zain přistoupí k Rohu stále zalévanému zlatým světlem. Kdysi by možná museli napsat svá jména na kus papíru, aby se přihlásili do Honu, ale teď už to není nutné. Místo toho se před Rohem nachází dotykový monitor. Zol na něj položí

ukazováček, aby oskenoval jeho otisk, a pak udělá totéž Zain. Z Rohu vyjde zasyčený a kouř.

Přihlásili se do Honu.

Než však Zain zvedne prst z monitoru, Roh se zachvěje a vydá to dunivé zatroubení, které jsem slyšela na Královské cestě. Instinktivně se všichni obrátíme k obrazovce Předvolání. Pak jí projde další člověk – aniž by ho musel někdo přitáhnout. Je to žena oděná do dlouhé róby s kápí, která má barvu opalizující rtuti a roztaveného stříbra. Její okraje jsou potrhané a má tak staromódní střih, že ta žena vypadá, jako by vystoupila ze stránek historického románu. S ní přijde pach – ostrý a kovový, jako měděný odér falešné pence.

Ze stínů vystoupí strážce a ženu obklopí snad stovka mužů v oblecích s hůlkami v ruce.

Když si stáhne kápi a ukáže tvář, jsem za všechny ty strážce okamžitě vděčná.

„Ne...“ Král vstane tak rychle, že málem překotí trůn. „To musí být nějaká chyba! Renele, zkontroluj volání Rohu.“

Žena se usměje a ukáže dokonalé zuby mezi světle růžovými rty. „Také tě ráda vidím, bratře.“ Byla by krásná, kdyby nebyla tak děsivá. Vlasy má stejně šedé jako svou róbu a její žíly, viditelné přes průsvitnou pleť, jsou černé jak noc. Víím, co to znamená. Stává se to alchymistům, kteří si zahrávají s přísadami, jež jim potřísní duši stejně jako vlasy, oči a pleť. Otřesu se hnusem. V Nově už temné lektvary nikdo nepoužívá. Říká se však, že na kontinentu, hluboko v lesích Gergonu, žijí stále tací, kteří ano. Tohle je toho důkazem.

„Omlouvám se, že mi trvalo tak dlouho se sem dostat,“ pokračuje. „Předpokládám, že pro Roh bylo obtížné mě

vystopovat. Od mé rodiny bylo docela hrubé vzít mi pas a zabránit mi transportovat se do mé rodné země, že? Ale Audenův roh se nestará o naše svévolné zákony, hranice a exily. Povolal mě jako účastníka a není nic, co proti tomu můžete udělat.“

Král se třese vzteky a jeho tvář má jasně rudý odstín. „Ale ty nejsi alchymistka!“

„Jak víš, co jsem, Andere? Ach, jen klid. Vždycky jsem měla svou neteř ráda, což o tobě říct nemohu. Tak copak s ní je?“ Luskne prsty na strážce. „Klidte se mi z cesty. Potřebuju vidět princeznu.“

„Neopovažuj se!“ vykřikne král.

„Nemůžeš mě zastavit. Byla jsem povolána.“

„Jistě že mohu! Jsem král!“ vyhrkne.

„Pořád se snažíš měnit pravidla, jak se ti to hodí. Myslím, že zjistíš, že Roh si už vybral. Jako mistr alchymie pocházející z Novy splňuji všechny podmínky, abych se mohla Honu zúčastnit,“ řekne a kráčí k oknu. „Pokud se k tomu rozhodnu.“ Strážce na ni pálí záblesky magie, ty však vyšumějí dřív, než se k ní dostanou. Položí prsty na okno a její dlouhé nehty zaškrábají o sklo, které je rázem průhledné.

V sálu je ticho a všichni zadržují dech, zatímco ta žena pozoruje princeznu. „Elixír lásky. Svérázný způsob, jak vystavit svůj život – a celou zemi – smrtelnému nebezpečí. Dost lehkomyšlné dopustit něco takového pod tvou střechou, králi Andere. Ale tím lépe pro mě.“ Dojde k Rohu a položí prst na monitor.

Z Rohu se znovu zakouří.

Obrátí se k davu a mně naskočí husí kůže, když její po-

hled padne na mě. Naštěstí na mně nespočine a ona si dál prohlíží jednoho po druhém. „To já zachráním svou neteř. Radím, abyste všichni se ctí odešli, dokud můžete.“ Dvěma dlouhými skoky se vrhne do obrazovky Předvolání a zmizí tam, odkud přišla.

Šokované ticho prolomí králův hlas. „Na co čekáte, jděte za ní!“ křikne na své strážce. Ty se vrhnou do Předvolání ve snaze sledovat její stopu. „A co se týká vás ostatních, zdvojnásobím cenu pro vítěze Honu. DVA miliony korun a čtyřicet osm hodin magie tomu, kdo najde lék dřív než ta ženská.“

„Kdo to byl?“ pošeptám dědečkovi, když se konečně přestanu třást.

„Emilia Thothová,“ odpoví vážným hlasem. „Králova sestra v exilu. Pojď, Sam. Jdeme domů.“

„Nepřipojíme se k Honu?“ zeptám se.

Odpověď na svoji otázku však už znám.

KAPITOLA OSM

Princezna Evelyn

Je tamhle, u zrcadla. Můžu po ní pokukovat jenom koutkem oka. Bože, ta je krásná! Měla bych jít k ní. Měla bych ji pozdravit.

Pravdou bylo, že mě ochromovaly pochybnosti.

Kéž bych byla tak odvážná jako ona. Rozhodla se risknout další pohled a pak pomalu, tak pomalu obrátila hlavu ke straně. *Proboha, ona se dívá přímo na mě!* Její oči se potkaly s očima druhé dívky, ta však rychle sklopila zrak. *Dýchej, Evelyn.* Její dech přicházel a odcházel v hlubokých vlnách a ona cítila, jak jí hoří tváře. Nemohla si vzpomenout, jestli s ruměncem vypadá dobře nebo prostě divně, takže nechtěla riskovat a znovu se obrátit.

Upřímně řečeno Evelyn nemohla uvěřit, že ta dívka měla takovou odvalu, že ji následovala až sem, do jejích soukromých komnat. Nemusela pronést ani slovo, ale Eve věděla, že tam je. Evelyn vyplísnila samu sebe. Novanská princezna by neměla být takový zbabělec.

Obrátila se a upravila si při tom neposlušné prameny vlasů. Pak polkla a vzhledla ke krásné cizince. „Jak se jmenuješ?“

Jak se jmenuješ? Odpověděla dívka.

„Evelyn.“

Evelyn.

„Opravdu?“

Opravdu?

Tak takhle to bylo. Byl to osud. Nějak se stalo, že měly obě stejné jméno. Vyčetla z jejího obličejce, že mluví pravdu. Nebyl to žert. Byly obě stejné, tvořily dvě poloviny jedné osoby. Ale nefungovalo by, kdyby se obě jmenovaly Evelyn.
„Já budu Eve a ty Lyn.“

Já budu Eve a ty Lyn.

Aha, teď ta dívka prostě žertovala. Eve postřehla ohýnký v jejích očích. To bylo dobře; poznala, že jedna druhé rozumějí.

Nikdy v životě se necítla s nikým tolik propojená. Stěží mohla uvěřit, že ještě před několika hodinami málem udělala příšernou chybu. Cítila takový tlak, aby si vybrala partnera – tlak od svých rodičů, tlak od své magie –, že se rozhodla okouzlit elixírem Zaina. Byl přijatelný, ale tak neotesaný, tak *mužský* ve srovnání s touhle krásou, která stála před ní. Díky bohu, že Lyn v posledním okamžiku zachytila její pohled.

Eve vždycky věděla, že je povinna používat svou moc zodpovědně. Sotva si mohla stěžovat na svá privilegia, ale pomýšlení na to, že by prožila celou věčnost s někým, koho by nemilovala, ji děsilo až k zoufalství. Její rodiče jeden druhého nemilovali, ani na počátku, ani teď. Eve věděla, že neustále koketují s dalšími dvořany – ty intriky živily všechny bulvární plátky. Její matka však s manželstvím bez váhání souhlasila kvůli té moci a životu v přepychu.

Bylo vzácné, aby měl někdo z královského rodu takové štěstí jako Eve.

Našla svou pravou lásku, a to na poslední chvíli. *Lyn*. Mohly by se brzy vzít. Přípravy na královskou svatbu byly naplánované od jejích šestnácti; kdyby chtěli, mohli to by to zvládnout za měsíc.

Média by překypovala nadšením a pohoršením zároveň. Měsíc by jim věnovala maximální pozornost, ale měla by méně času na spekulace o jejích šatech, zvolených barvách, hudbě... nic nemohlo rozpoutat větší mediální bouři než královská svatba. A svatba se *dvěma* krásnými nevěstami? To by bylo šílenství! Obrovská slavnost. Pouliční oslavy a čajové šálky s jejich tvářemi a fotografie ve všech časopisech. Vzrušovalo ji o tom přemýšlet.

Musí se pustit do plánování! Tentokrát žádné šaty z hlavní třídy nepostačí, tohle chce špičkového návrháře. Napadlo ji, jestli bude mít House of Perrod volno. Cože? Kvůli ní seknou se vším...

Ze snění ji vytrhly hlasy. „Co budeme dělat, Andere?“ Byl to pronikavý hlas její matky. Eve ji vycítila na druhém konci místnosti, kde chodila v kruzích a její vysoké podpatky ůkaly do podlahy. Bylo divné, že se tam objevila, ale pak si Eve vzpomněla – určitě přišli, aby se seznámili s *Lyn*. Samozřejmě že se s ní musejí poznat, než oznámí jejich zasnoubení!

Nevzpomínala si, že by se jí od matky někdy dostávalo mateřské péče – vychovávaly ji chůvy a královští rádcí. Dokázala si však představit, že jejím rodičům záleží na tom, koho si vezme. Tolik se jim uleví.

Otec byl v pokoji také, seděl na trůnu, který si bral všude s sebou.

„Nemůžeme dělat nic,“ zněla otcova odpověď. „Byl vyhlášen Hon.“

„Ale ty jsi král. Opravdu to nemůžeš zastavit? Jak můžeme věřit těm břídilům, že najdou lék pro naši dceru, když je do toho zapletená *ona*? Tvoje ohavná sestra Emi?“

„Nevyslovuj její jméno v Paláci!“ okřikl ji král. „Nemůžeš si být jistá...“ Odmlčel se a pak zašeptal: „Že nevyvoláš její přítomnost přímo v téhle místnosti.“ Bylo jen jedno jméno, které mohlo naplnit otcův hlas takovým strachem. Jméno její tety Emilie Thothové, žijící ve vyhnanství. V osmnácti odešla z Paláce, údajně na univerzitu v Gergonu. Místo toho v jednadvaceti vyvolala převrat, aby získala královskou korunu, což mělo za následek její vyhoštění z Novy.

Emilia nevěřila ve smlouvu, která vážala moc královské rodiny na volenou vládu Novy. Tato dohoda z nich dělala figurky sice chované v nejvyšší úctě, ale neschopné plně využívat moc své magie. Výsledkem byl mír a demokracie v zemi. Fungovalo to dokonale.

Jenže Emilia a její po moci prahnoucí přívrženci si to nemysleli. Šeptanda říkala, že stále žije v Gergonu, jehož královská rodina vládla pěstí vytvrzenou magií v ocel. Gergon nikdy nepotvrdil, že poskytl Emilii útočiště – něco takového by se rovnalo vyhlášení války –, ale nebylo těžké odhadnout, že by ji tam chtěli mít jako zálohu pro případ, že by se v Nově něco zvrtilo.

Protože králi a královně nemohl uniknout fakt, že Emilia byla další v řadě na nástupnictví, pokud by se Eve něco stalo.